

Arrest

nr. 293 510 van 31 augustus 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 augustus 2023 tot terugdrijving en tot intrekking van het visum

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KIWAKANA, die loco advocaat PAULIN KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, , die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 augustus 2023 kwam verzoekster aan op de luchthaven van Zaventem vanuit Istanboel. Zij had een geldig nationaal paspoort bij zich, voorzien van een visum type C, geldig van 22 augustus 2023

tot 17 september 2023, voor een duur van elf dagen, afgeleverd door de Belgische diplomatieke post te Senegal.

1.2. Nadat verzoekster door de met grenscontrole belaste autoriteiten was gehoord, nam verweerder op 24 augustus 2023 de beslissing tot terugnrijving

De beslissing tot terugnrijving is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering als volgt luidt

“X E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart naar België te komen als toerist, zij wil Brussel en Brugge bezoeken, maar is niet in het bezit van enige documentatie of informatie die haar reisdoel kunnen staven. Betrokkene verklaart op hotel te zullen verblijven en is het bezit van een hotelreservatie van 22/08/2023 tot 31/08/2023, deze reservatie werd geannuleerd daar zij niet kwam opdagen op 22/08/2023 en de kredietkaart die werd gebruikt was tevens niet geldig.

Betrokkene is in het bezit van een terugkeerticket voorzien op 02/09/2023.

X G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is slechts in het bezit van 90 euro in cash, geen bank- of kredietkaarten en evenmin een gelegaliseerde tenlasteneming. Zij beoogt een verblijf van 9 dagen in België, derhalve voldoet zij niet aan de gestelde referentiebedragen (95euro per dag per persoon)”.

1.3. Op 24 augustus 2023 trof verweerder tevens een beslissing tot intrekking van het visum. Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Ze bevat dezelfde motieven als de eerste bestreden beslissing doch bevat een andere rechtsgrondslag.

1.4. Op 24 augustus 2023 treft verweerder tevens een beslissing tot vasthouding.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.1. Voor wat betreft de beslissing tot terugdrijving

Verzoeksters terugdrijving is voorzien voor 4 september 2023. Verzoekster bevindt zich te dien einde in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuit halen van de vordering voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot terugdrijving. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot terugdrijving.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan voor wat betreft deze beslissing.

2.2.2. Voor wat betreft de beslissing tot intrekking van het visum

Verzoekster toont niet aan dat de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot intrekking van het visum, die geen terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel is, volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Er is geen uiteenzetting in het verzoekschrift waarom de Raad zich bij hoogdringendheid moet uitspreken over de grieven gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum.

Onder het kopje *“moeilijk te herstellen ernstig nadeel”* van het verzoekschrift kan enkel kort gelezen worden dat de nietigverklaring van het visum opgenomen wordt in het visuminformatiesysteem (VIS) en dat toekomstige visumaanvragen van verzoekster om het Schengengrondgebied te betreden, riskeren geweigerd te worden voor een zeer lange periode.

Ten eerste is er geen sprake van een nietigverklaring van het visum (*“l’annulation de visa”*) maar wel van een intrekking van het visum. Er wordt in de tweede bestreden beslissing immers niet vastgesteld dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Ten tweede ondersteunt verzoekster haar betoog niet met een verwijzing naar de relevante bepalingen van de Visumcode. Alleszins leest de Raad hierin nergens dat een vermelding van een intrekking van een visum in het VIS leidt tot de weigering van de afgifte van een visum of dat dit het aanvraagdossier in een negatief daglicht stelt. Alleszins maakt verzoekster op geen enkele wijze concreet dat een nieuwe visumaanvraag na terugkeer in haar land van oorsprong maakt dat de Raad zich bij hoogdringendheid moet uitspreken over de thans ingestelde vordering tegen de beslissing tot intrekking van het visum.

Daar komt nog bij dat de vordering gericht tegen de beslissing tot terugdrijving, die dezelfde motieven bevat als de beslissing tot intrekking van het visum, verworpen wordt zoals hierna zal blijken.

De vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarde inzake het uiterst dringend karakter van de vordering voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot intrekking van het visum volstaat om de vordering op dit punt te verwerpen.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. Verzoekster werpt een enig middel op dat als volgt luidt:

« La requérante prend moyen unique fondé sur l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation des articles 14, 21, 32 et 34 du Règlement (CE) n°810/2009 du Parlement Européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (Code des visas) ; De l'article 5 du Règlement (CE) n°562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (Code frontières Schengen) ; de la violation des articles 3 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la

loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ; du devoir de minutie et de prudence, de l'erreur manifeste d'appréciation et du principe du raisonnable et de proportionnalité ».

Zij betoogt als volgt :

« Attendu que lorsqu'elle adopte une décision d'abrogation de visa fondée sur les articles 32 et 34 du code des visas, l'administration, qui bénéficie d'un large pouvoir d'appréciation à cet égard, doit néanmoins, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, indiquer dans la décision elle-même, les raisons pour lesquelles elle estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies, étant entendu que la non production, à la frontière, d'une ou plusieurs des pièces justificatives requises, par l'article 14 du code des visas, pour l'obtention de ce visa n'emporte pas automatiquement l'abrogation du visa litigieux et ne suffit dès lors pas, en soi, à considérer que ces conditions ne sont plus satisfaites. Cette motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de la cause.

Considérant que la partie adverse fait référence à l'article 3 §1, 1°-9° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision.

Que cet article stipule :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants : 1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens ;

5° s'il est signalé aux fins de non-admission [2 et d'interdiction de séjour dans le SIS]2 ou dans la Banque de données Nationale Générale; 6° s'il est considéré comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique; 7° s'il est considéré comme pouvant compromettre la tranquillité publique, l'ordre public ou la sécurité nationale;

8° s'il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée ;

9° s'il fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni levée ni suspendue » ;

Les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 §1, 1°-9° de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement de la requérante sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence ;

Il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. Il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui comme lui ont obtenu le visa d'entrée au territoire Schengen.

En effet, la requérante a présenté tous les documents de sa demande de visa qui indiquait l'objet et les conditions de son séjour en Belgique.

Elle a fourni tous les documents qui étayaient sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code visa :

- formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa SCHENGEN.

- un passeport en cours de validité

- les documents indiquant l'objet du voyage

- les documents relatifs à l'hébergement

Elle a produit les documents indiquant qu'elle disposait de moyens de subsistance personnels suffisants (contrat de travail à durée indéterminée, fiches de paie, compte bancaire, etc).

C'est d'ailleurs sur la base de ces documents indiquant ses moyens de subsistance personnels suffisants, qu'elle a obtenu son visa touristique.

De plus, la requérante a fait le choix ne pas voyager avec de l'argent en liquide important mais a préféré le transférer directement à un proche en Belgique pour des raisons de sécurité.

Notons que depuis sa détention, elle possède la somme en liquide de 1045, 00 euros remis par le proche en visite au centre fermé.

Concernant les documents relatifs à l'hébergement de la requérante, elle avait fourni une réservation d'hôtel du 22 août au 31 août 2023. Son visa délivré le 22 août 2023, elle a dû obtenir une nouvelle réservation d'hôtel valable du 25 août 2023 au 02 septembre 2023.

Compte tenu de ces circonstances et de la détention de la requérante, la nouvelle réservation pourrait aussi être modifiée.

En toute état de cause, la motivation de l'acte querellé selon que : « Overwegende dat Wele, Rokhya niet voldoet aan de voorwaarden voor toegang tot het grondgebied op basis van individueel gemotiveerde beslissing tot teruggrijping, betekend aan Wele, Rokhya op 24.08.2023, dus geen feitelijke toegang tot het grondgebied kan verkrijgen om aldus te vermijden dat de grensbewaking van elk effect zou worden beroofd. De vasthouding wordt wel degelijk op individuele wijze beoordeeld aangezien Wele, Rokhya het Rijk trachtte binnen te komen zonder dat Wele, Rokhya voldoet aan de in art 3 Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden (art. 3, § 1, 1°-9°): reismotief/bestaansmiddelen » ne reflète pas la réalité des faits.

Elle reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

Attendu que la partie adverse n'a pas décidé en tenant compte de tous les éléments de la cause, n'a pas jugé avec prudence, minutie et précaution.

En ce sens, un arrêt de Votre Conseil (Arrêt n° 164341 du 18 mars 2016) a jugé que :

« Le Conseil rappelle que le principe de bonne administration emporte notamment l'obligation de procéder à un examen particulier et complet des données de l'espèce (en ce sens, CE, arrêt n° 115.290 du 30 janvier 2003 et arrêt n° 190.517 du 16 février 2009) (...). Or, il n'appert nullement de la lecture de la décision entreprise, pas plus que du dossier administratif que la partie défenderesse ait examiné les arguments invoqués par la partie requérante ».

Il convient de souligner que l'article 74/5 de la loi du 15 décembre 1980 n'impose pas un maintien systématique dans un lieu déterminé de tout étranger en situation irrégulière mais accorde simplement une faculté de détenir un tel étranger ;

En l'espèce, il convient d'observer qu'au moment de son arrestation, la requérante a produit plusieurs documents indiquant l'objet et les conditions de son voyage.

Les décisions entreprises n'ont pas tenu compte du dossier administratif de la requérante, des documents en sa possession, sa vie professionnelle stable. C'est la raison pour laquelle la requérante s'est vu obtenir un visa délivré d'office.

La situation particulière de la requérante ne démontre aucun élément objectif et sérieux prouvant un risque d'entrave à la procédure d'éloignement.

La possibilité de rétention, limitée suivant l'enseignement de la Cour de cassation, aux deux hypothèses visées par l'article 7, al. 2, de la loi du 15 décembre 1980, n'est pas légalement motivée en l'espèce.

Les circonstances de l'espèce ne justifient aucunement le maintien en détention de la requérante.

Attendu que la décision de l'administration devrait se fonder sur des motifs sérieux et objectifs. Elle manque au respect du principe du raisonnable et de proportionnalité dès lors qu'elle se fonde que sur l'argent liquide de 90,00 euros de la requérante lors de son arrivée à l'aéroport et non sur les documents indiquant les moyens de subsistance personnels suffisants de la requérante contenus dans le dossier administratif de demande de visa.

Ainsi, en considérant la somme de 90,00 euros comme moyens de subsistance de la requérante et en exigeant d'autres preuves, la partie adverse a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir.

Attendu qu'il aurait été aisé pour la partie adverse d'être compréhensible et raisonnable compte tenu du fait que la requérante a fourni tous les documents justifiant les raisons de son voyage et était en possession d'un visa valable prouvant que les conditions de la demande de visa avaient été remplies.

Il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance.

Dans le même ordre d'idée, la Cour EDH a condamné l'Etat belge dans une affaire qui lui a été soumise notamment en raison de ce que les autorités belges ont fait économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de la requérante (Cour EDH, Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique - 10486/10 Arrêt 20.12.2011).

La décision de refoulement n'indique pas qu'une autre mesure a été envisagée contre la requérante avant sa détention et donc son maintien en vue de son refoulement.

En l'espèce, la décision litigieuse ne mentionne dès lors pas en quoi il a été nécessaire de recourir à la détention plutôt qu'à d'autres mesures moins coercitives.

Par conséquent, la partie adverse ne peut justifier s'être fondée légalement sur des motifs objectifs et sérieux, et viole dès lors les dispositions citées.

Ce faisant, ce moyen est fondé ».

2.3.3. Gelet op het gestelde in punt 2.2.2. bekijkt de Raad het middel enkel voor zover het betrekking heeft op de beslissing tot teruggrijping. Dit houdt in dat de Raad in deze fase van het geding niet ingaat

op de opgeworpen schending van bepalingen van de Visumcode, behoudens artikel 14 ervan vermits de Raad uit het betoog van verzoekster afleidt dat zij deze laatste bepaling inroept als een argument tegen de beslissing tot terugdrijving.

2.3.4. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop verzoekster artikel 5 van de Schengengrenscode (Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen) geschonden acht.

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. Verzoekster kan dan ook niet dienstig in haar betoog gewag maken van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet en de maatregel van vrijheidsberoving gaan bekritisieren. De Raad heeft geen rechtsmacht om van die kritiek kennis te nemen. Het betreft bovendien kritiek die geen betrekking heeft op de geschonden geachte bestreden beslissingen.

Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

2.3.5. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat ze verwijst naar de rechtsgronden (artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet en dus niet artikel 3, eerste lid, 9° zoals verzoekster ten onrechte voorhoudt in haar verzoekschrift) en dat ze aan de hand van elementen die verzoeksters zaak kenmerken, uitlegt waarom verzoekster geacht wordt niet in het bezit te zijn van de documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven en waarom verzoekster geacht wordt niet te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Verzoekster maakt niet duidelijk waarom ze niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet.

Zij acht de motieven "*lapidaire et stéréotypée*" maar de Raad kan verzoekster hierin manifest niet volgen, gezien de motieven betrekking hebben op de elementen die verzoeksters zaak kenmerken en dus niet zomaar toepasbaar zijn op iedereen die zich aan de Belgische grens aanbiedt met een Schengenvisum zoals verzoekster ten onrechte voorhoudt in haar verzoekschrift. Alleszins is het zo dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Deze kritiek wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.3.7. Artikel 6 van de Schengengrenscore dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad, in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

(...).”

Artikel 8 van de Schengengrenscore handelt over de grenscontrole op personen.

Lid 1 stelt 1 dat het grensoverschrijdende verkeer aan de buitengrenzen wordt gecontroleerd door de grenswachters.

Artikel 8, lid 3 bepaalt het volgende:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

(...)

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;” (...).”

In artikel 14, lid 1 van de Schengengrenscore kan worden gelezen dat indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet, hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd wordt behoudens enkele uitzonderingen die niet op verzoekster van toepassing zijn.

Artikel 3, eerste lid, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet bepalen dat de vreemdeling wordt teruggedreven *“wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden”* en *“wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven”*.

2.3.8. Op grond van voormelde bepalingen van de Schengengrenscore, die onder meer hun weerklank vinden in artikel 3, eerste lid, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet, kunnen de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft. Verzoekster kan derhalve uit het feit dat zij zonder problemen een visum type C kreeg uitgereikt in het land van herkomst, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied vermeld in artikel 6 van de Schengengrenscore niet meer gecontroleerd zouden mogen worden door de met grenscontrole belaste autoriteiten bij aankomst in Zaventem, en in het bijzonder of ze het doel en de omstandigheden van haar reis aannemelijk maakt en beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Tevergeefs wijst verzoekster op haar stabiele job in het land van herkomst. Dit maakt immers niet dat verzoekster vrijgesteld is van controle op de binnenkomstvoorwaarden door de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten.

2.3.9. De bestreden beslissing steunt duidelijk op twee motieven in rechte die elk op zich steunen op meerdere feitelijke vaststellingen.

2.3.9.1. De toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet steunt op de volgende vaststellingen die haar elk op zich reeds kunnen schragen:

a) verzoekster verklaart naar België te komen als toerist, zij wil Brussel en Brugge bezoeken, maar is niet in het bezit van enige documentatie of informatie die haar reisdoel kunnen staven;

b) verzoekster, die in het bezit is van een terugkeerticket voorzien op 02/09/2023, verklaart op hotel te zullen verblijven en is het bezit van een hotelreservatie van 22/08/2023 tot 31/08/2023; deze reservatie werd geannuleerd daar zij niet kwam opdagen op 22/08/2023 en de kredietkaart die voor de reservering werd gebruikt was tevens niet geldig.

De vaststelling vermeld in punt 2.3.9.1. a) vindt steun in het “*Grensverslag*”, dat opgesteld werd op 24 augustus 2023 door de Federale Politie te Zaventem en dat zich bevindt in het administratief dossier. Verzoekster brengt helemaal niets in tegen deze vaststelling. De Raad leest in het verzoekschrift immers niets concreets dat bijkomend licht werpt op verzoeksters intenties voor wat betreft haar voorgenomen verblijf in België. De betrokken vaststelling kan zoals gezegd op zich al de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet schragen. De Raad bekijkt dan ook niet de kritiek die verzoekster ontwikkelt in haar verzoekschrift, gericht tegen de vaststelling vermeld in punt 2.3.9.1. b), temeer daar uit de bespreking hierna volgt dat ook de toepassing van artikel 3, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet overeind blijft. Gezamenlijk kunnen deze motieven de beslissing tot terugdrijving zeker schragen.

2.3.9.2. De toepassing van artikel 3, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet steunt op de volgende vaststellingen: verzoekster wenst 9 dagen in België te verblijven, wat inhoudt dat ze moet beschikken over een referentiebedrag van 95 euro per dag, verzoekster is slechts in het bezit van 90 euro in cash, heeft geen bank- of kredietkaarten bij zich en evenmin een gelegaliseerde verbintenis tot tenlasteneming.

Ook deze vaststellingen vinden steun in het vermelde “*Grensverslag*” van 24 augustus 2023. Verzoekster betwist niet dat ze niet beschikte over een bank-of kredietkaart en evenmin dat ze geen gelegaliseerde verbintenis tot tenlasteneming bij zich had. Ze betwist evenmin dat ze diende te beschikken over een referentiebedrag van 95 euro per dag, en dat ze slechts 90 euro in cash bij zich had. Verzoekster betoogt dat zij de keuze maakte (“*a fait le choix*”) om niet met veel contant geld te reizen en dit om veiligheidsredenen over te maken aan een kennis in België (“*un proche en Belgique*”). Ze wijst er nog op dat ze sedert haar vasthouding beschikt over 1.045 euro die haar ter beschikking werden gesteld door deze naaste (“*par le proche*”) tijdens diens bezoek aan verzoekster in het gesloten centrum. Het betoog van verzoekster is echter niet dienstig. Conform de voormelde bepalingen van de Schengengrenscore kunnen de met grenscontrole belaste autoriteiten controleren of een vreemdeling die het grondgebied van de Schengenlidstaten wenst te betreden, voldoet aan de gestelde binnenkomstvoorwaarden. Dit houdt in dat een vreemdeling op het ogenblik van de controle moet aantonen dat hij voldoet aan deze binnenkomstvoorwaarden, waaronder die van het bezit van voldoende bestaansmiddelen. Dat verzoekster de keuze maakt om met slechts 90 euro cash en zonder

bank- of kredietkaart af te reizen naar België, betekent niet dat de grenscontroleautoriteiten zomaar de verklaringen van verzoekster moeten aannemen dat een kennis van haar in België, eenmaal ze België binnen is, haar wel geld ter beschikking zal stellen dat ze eerder aan die kennis heeft overgeschreven. Uit niets blijkt dat verzoekster haar verklaringen ondersteunde met een begin van bewijs, zoals het bewijs van een overschrijving van een bepaald bedrag aan deze naaste in België voordat ze afreisde, verzoekster houdt zulks ook niet voor in haar verzoekschrift. Ook thans voegt ze daarvan geen begin van bewijs bij haar verzoekschrift. Daar komt nog bij dat de bedragen die verzoekster zou krijgen van deze naaste in België sterk uiteenlopen. Zo heeft verzoekster tijdens haar gehoor door de grenspolitie verklaard: *“Betrokkene zegt ons dat haar vriend B.I. wonende (...) te 9052 Zwijnaarde op haar staat te wachten. . Deze persoon die een kennis van een kennis blijkt te zijn zal haar **2800 euro** overhandigen. (...).* De grenspolitie stelde in het grensverslag: *“Wanneer we deze vriend telefonisch contacteren zegt deze ons dat betrokkene een maand in België zal blijven en dat hij haar **800 euro** zal geven.(...)”.* Thans verklaart verzoekster dan weer dat ze **1.045 euro** ter beschikking kreeg van deze naaste. Wat er ook van zij, het feit dat verzoekster na de bestreden beslissing concreet over 1.045 euro beschikt, kan geen aanleiding geven tot de schorsing van de bestreden beslissing. Verwerende partij kan immers niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken waarover ze niet beschikte toen ze bestreden beslissing tot terugdrijving trof.

2.3.10. Verzoekster hamert erop dat verweerder geen rekening houdt met de elementen in het administratief dossier, de documenten die zij in het bezit had alsook haar stabiel professioneel leven in het land van herkomst, maar de Raad herhaalt dat het feit dat verzoekster voor haar afreis een visum type C kreeg uitgereikt, dit op basis van de documenten die zij bij zich had en die vermeld worden in artikel 14 van de Visumcode, niet inhoudt dat verzoekster niet mag gecontroleerd worden door de met grenscontrole belaste autoriteiten of dat verzoekster sowieso voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. Verzoekster is overtuigd van het tegendeel maar hiermee toont zij niet aan dat verweerder *in casu* een manifeste beoordelingsfout begaan heeft of kennelijk onredelijk, disproportioneel of onzorgvuldig tewerk is gegaan. Verzoeksters theoretische beschouwingen over de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur en haar overtuiging dat de motieven onvoldoende, niet gepersonaliseerd en onjuist zijn alsook reële pertinentie missen, kunnen evenmin aantonen dat verweerder deze daadwerkelijk met de voeten getreden heeft.

2.3.11. Verweerder heeft duidelijk tot uiting gebracht waarom hij beslist tot de terugdrijving van verzoekster. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift zijn de motieven van deze beslissing wel degelijk duidelijk, volledig, precies en adequaat. Verzoekster kan de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet niet onderuit halen door te benadrukken dat ze in het bezit was van een geldig visum dat ze bekomen had door de nodige documenten over te maken die aantonen dat ze voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden om het Schengengrondgebied te betreden.

Het enig middel gericht tegen de beslissing tot terugdrijving is derhalve voor zover ontvankelijk, ongegrond en dus niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. EKKA